

Καθήσατε, σᾶς παρακαλῶ. Τί θέλετε;

—Νὰ μὲ ξυρίσετε.

Ἄλλὰ τὸ ξύρισμα ἢ πόλις αὐτὴ τὸ ἔχει ἀναγάγει εἰς φασα-
ριαν. Ἡ λίμα τοῦ παλαιοῦ κουρέως τῶν Ἀθηναίων, ὁ ὁποῖος ἐν-
νοοῦσε μεταξὺ σαπουνάδας καὶ ξυραφίου νὰ σᾶς ἀναπτύξῃ τὴν
μέθοδον, μὲ τὴν ὁποῖαν ἠδύναντο νὰ λυθοῦν ὅλα τὰ δύσκολα
κοινωνικὰ προβλήματα, ἐδῶ ἔχει ἀντικατασταθῆ μὲ τὶς βασανι-
στικὰς περιποιήσεις. Ὁ ὑπάλληλος τοῦ κουρείου ἐννοεῖ νὰ σᾶς
κάνῃ κούκλαν.

Καὶ μόλις τελειώνη τὸ ξύρισμα, σᾶς ἐρωτᾷ :

—Ὀλίγον μασάζ ;

—Ὅχι.

—Ὀλίγον λούσιμο μὲ κολώνια ;

—Περιττόν.

—Νὰ περάσωμε τὸ μουστάκι μὲ ὀλίγον βαθὺ χροῖμα ;...

—Μὰ γιὰ παντζοῦρι τὸ περάσατε, κύριε ;

—Σιδέρωμα ;

Κυττάζω γύρω μου σὰν ἄνθρωπος ποὺ ζητεῖ βοήθεια καὶ
ἀναζητῶ τὸν κουρέα μου. Ἄλλὰ πουθενὰ δὲν φαίνεται. Εὐ-
ρίσκεται εἰς τὴν ὁδὸν Ἐδουάρδου Λῶ. Τί θὰ γίνῃ, λοιπόν ; Ἡ
προθυμία τοῦ κυρίου αὐτοῦ μὲ ἔχει ἀρπάξει ἀπὸ τὸ λαιμό. Δὲν
ἤμπορεῖ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ κουρεῖον ἂν δὲν ἀλλάξῃς ἐπιδερμίδα,
ἂν δὲν ὑποστῆς μίαν πλήρη ἀνανέωσιν. Προσβάλλεις τὸ κατά-
στημα νὰ βγῆς ἔξω ἔστω καὶ μὲ μιὰ ρυτίδα στὸ πρόσωπο. Εἶναι
σὰν νὰ βγῆς ἀπὸ τὸ ράφτη σου μὲ μιὰ τσάκα στὸ σακκάκι. Εἶναι
καὶ ζήτημα καλαισθησίας. Ἀσχημίζεις τὴν πόλιν. Πῶς κυκλο-
φορεῖτε, κύριε, μὲ μιὰ ρυτίδα εἰς τὸ μέτωπον ; Εἶναι ἔτοιμος νὰ
σᾶς ἐρωτήσῃ ὁ κουρέυς. Ἐσεῖς πάλιν ἀπορεῖτε πῶς ἤμπορεῖ νὰ
κυκλοφορήσῃ ἓνας ἄνθρωπος μὲ μίαν νεότητα διαρκείας 24 ὡ-
ρῶν, τὴν ὁποῖαν ἠγόρασεν ἀντὶ 40 φράγκων καὶ ἡ ὁποία ὀφεί-
λει καὶ πρέπει νὰ εἶναι σοβαρά. Διότι ἡ νεότης ποὺ ἀποκτᾶται
δι' ἑνὸς σιδερώματος τοῦ προσώπου εἶναι νεότης καταδικασμέ-
νη εἰς ἀκίνησιαν. Δὲν τῆς ἐπιτρέπεται νὰ ἐκδηλώσῃ καμμίαν χα-
ράν, κανένα νεανικὸν ἐνθουσιασμόν. Τὸ πρόσωπο εἶναι τριζαρι-
σμένο, κολλαρισμένο. Καὶ πρέπει νὰ τὸ προσέχῃς ὅπως ἓνα φρε-
σκοσιδερωμένο φόρεμα. Ἄν γελάσῃς, χάθηκες... Μ' ἓνα τέτοιον
νέον, κατασκευασθέντα εἰς τὰ ἄδυτα ἑνὸς κουρείου, ἐπῆγα ἓνα
βράδυ σ' ἓνα ἀπὸ τὰ ἐλαφρὰ θεατρᾶκια ποὺ ξεσκάζει κανεὶς μὲ
τὶς κομπῆς ἀνοησίας σαγλῶν κωμωδιῶν. Ὁ ἄνθρωπος, ποὺ εἶ-
χεν ἐξέλθει πρὸ ὀλίγου ἀπὸ τὸ σιδηρωτήριον, ἦτο ἀδύνατον νὰ
γελάσῃ. Ὅλες τὶς σκηνὲς τοῦ ἔργου τὶς εὗρισκε πένθιμες. Καὶ
ἔμεινε μέχρι τέλους ἀκίνητος καὶ σκυθρωπὸς σὰν Ἀθηναῖος
κριτικὸς θεάτρον εἰς νύκτα πρεμιέρας. Ἐπὶ τέλους, κουράσθηκε.
Καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ἀπεφάσισε νὰ τσαλακώσῃ τὴν σοβαρὰν νεό-
τητα του διὰ νὰ ἐπανέλθῃ στὸ εὐθυμον γῆρας του. Καὶ ἐγέ-
λασε δυνατὰ .

Ἄλλ' οἱ Γάλλοι εὐθυμοῦν καὶ ἔτσι καὶ ἄλλοιῶς. Καὶ δὲν
διασκεδάζουν μόνον στὰ κέντρα τῆς εὐθυμίας. Διασκεδάζουν
κουτσομπολεύοντας καὶ τὰ δικά τους πράγματα. Ἐξω ἀπὸ τὸ
θέατρον τῆς Γαλλικῆς Κωμωδίας, ἐπὶ παραδείγματι, εὗρισκε-
ται, ὡς γνωστόν, τὸ ἄγαλμα τοῦ Μυσσέ. Εἶναι ἓνα σύμπλεγμα
ποὺ παριστάνει τὸν ποιητὴν καὶ τὴν Μοῦσάν του. Ὁ ποιητὴς

ἔχει μίαν ἔκφρασιν βαθυτάτης θλίψεως. Ἡ Μοῦσα του δείχνει στὸ βάθος.

Αὐτὸ ἐπροκάλεσεν ἄλλοτε σοβαρὰς συζητήσεις εἰς τοὺς εὐθυμοὺς κύκλους, οἱ ὅποιοι τάχα δὲν ἠμποροῦσαν νὰ τὸ ἐξηγήσουν.

—Μὰ τί τοῦ δείχνει ;

—Τὸν δρόμον τῆς δόξης.

—Κοροφέξαλα. Μήπως δὲν τὸν εἶχε βρῆ ;

—Τότε ;

Ἐσκέφθησαν καὶ εὗρηξαν. Ἴδού, λοιπόν, περὶ τίνος πρόκειται, εἶπαν οἱ εὐθυμοὶ Παρισινοί. Ὁ ποιητὴς, ὅπως φαίνεται, εἶναι ἔτοιμος νὰ λιποθυμήσῃ. Ἡ Μοῦσα, λοιπόν, τοῦ δείχνει τὸ φαρμακεῖον ποὺ εἶναι στὴ γωνία καὶ τοῦ λέγει : «Μιὰ στιγμή, κύριε Μυσσέ, περιμένετε νὰ σᾶς φέρω λίγο αἰθέρα».